

E b i c y k l

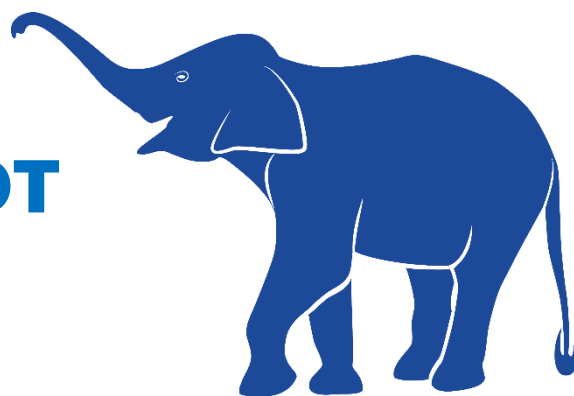
spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2016

MORAVSKÝ CHOBOT

23. – 31. 7. 2016

očíma tandemu Kája & Jája

Reportáž psaná na bicyklu o XXXIII. Ebicyklu

Sobota 23. 7. 2016

Prolog (domovská depa – Valašské Meziříčí)

Mám kruhy pod očima, dneska začíná Ebicykl. Verunečka moje malá a zlatá trávil se mnou několik posledních dní na hvězdárně v Prostějově. Poslední dnešní návštěvníci odešli z naší hvězdárny něco po půlnoci a Verunka začala následně po celé hvězdárně hledat její MP3 přehrávač, který se jí někde zatoulal. Faktem je, že jsme z Prostějova do Brna přijeli až asi ve 4 hodiny ráno.

Trasa letošní spanilé jízdy připomínala sloní chobot napříč Moravou.

Zatímco jsme s Verunkou spali (jen jako náměsíčný jsem totiž upevnil Honzíčkovo kolo na nosič na auto), odvezla dopoledne Jájuška našeho myšáčka malého Honzíčkovičky k tetě do Hrubé Vrbky (no oni už nejsou zase takoví malí, Honzíčkovi je 12 a Verunce 15 let, ale pro nás, rodiče, to budou vždycky malí mazánky). Honzíček se do Bílých Karpat moc těšil, protože tam má své kamarády, velkého Martina a menšího Františka. Naše auto „Modroušek“ zůstalo potom v cílovém místě našeho letošního Ebicyklího putování v Blatnici pod svatým Antonínkem. Zpět přivezl Jájušku budoucí novic naší spanilé jízdy Ebicyklu, Luděk Smolka, takže už asi ve 14:00 hodin byla zase zpět v Brně. Já jsem v mezidobě předal naši Verunečku babičce do Řečkovic. Všem zúčastněným, babičce Věře, tetě Ajce i strejdovi Martinovi, kteří se ujali našich ratolestí, ze srdce moc děkujeme!

Vlak do Valašského Meziříčí nám odjížděl z Brna asi v 16:00 hodin. Na nádraží jsme se potkali s Luděkem Smolkou a tak nám cesta společně hezky ubíhala.

Vlak jeden krajinou, já jedu s Jájinou...

Luděkův promazaný a naleštěný oř.

Přestup v Hranicích do Valmezu

Dneska jsem toho moc nenaspal a tak kromě bicyklů pod očima, kterých si všimla i Jájuška, se nějak stalo, že jsem v Hranicích na nádraží, kde jsme přestupovali, ztratil jízdenku! Taškařice nastala v následujícím vlaku, když přišel pan průvodčí. Ten nejprve zjistil, že Luděk nemá patřičnou místenku na kolo a potom jsme přišli na řadu my, černí pasažéři. Ale byl na nás vlídný a hodný a uvěřil nám, že jsme si v Brně jízdenku skutečně zakoupili a nechal nás s Jájuškou pokračovat. Konec konců, kdyby nás hodlal vysadit, tak Valmez byla hned následující stanice. Ale stejně to bylo docela štěstí, že po nás nechtěl doklady. Jájuška totiž nedávno u bankomatu zjistila, že jí propadla platební karta. Když si jí šla vyměnit do banky, zjistilo se, že má propadlou i občanku a následně doma nevěřičně koukala i na expiraci svého cestovního pasu. Zkrátka, Jájuška jako by neexistovala, je v podstatě na úrovni uprchlíka ze Středního východu a pro jistotu sebou nemá žádný z těchto dokladů. Slíbil jsem jí ale, že kdyby jí cestou zabácla cizinecká policie, tak se za ni zaručím ☺. Jinak vlaky ČD jsou naprosto čisté a perfektní, zaměstnanci ČD mají lidský přístup, nelze hodnotit jinak, než na čísta jedna.

Co jsme ušetřili za pokuty ve vlaku, to jsme vrazili hned u nádraží ve Valmezu do zmrzliny. Cink!

Ve Valašském Meziříčí jsme se nejprve usalašili v nocežní tělocvičně a potom jsme na 20:00 hodinu vyrazili na sraz na nedalekou hvězdárnu. Ředitel Libor Lenža nás provedl nově doplněnou geologickou zahrádkou a simulant spanilé jízdy Laďa Šmelcer nám zase ukázal odbornou sluneční pozorovatelnu s unikátní zvedací podlahou. Postupně jsme se zde sešli prakticky se všemi Ebouny a bylo to srdečné a krásné.

Valašskomeziříčská hvězdárna.

Jakmile se stanete součástí slunečních hodin, ukáže se před vámi nejstarší hvězdárna na Moravě.

Špičkové zrcadlo pro špičkovou Observatoř Pierra Augera.

Ebicyklisté si vše pozorně zapisují za uši i do digitálních médií.

Ředitel hvězdárny Libor Lenža.

Libor Lenža a jeho kamenná zahrádka.

Odborná sluneční observatoř.

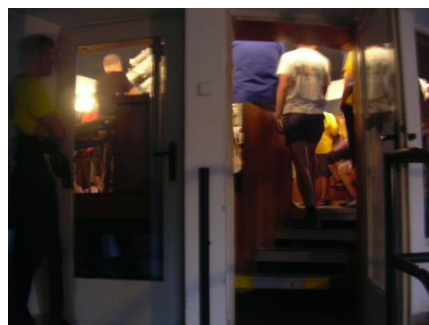
Hlavní sluneční baterie teleskopů.

Simulantův zasvěcený výklad.

Simulant Láďa Šmelcer simuluje přenošené dítě. Gratulujeme!

Podlaha je v podstatě stále ještě dole. Ale když se zvedne, nelze již do pozorovatelný vstoupit standardě dveřmi.

Nová přírodovědná učebna.

Během večera se celý náš peloton sešel postupně na hvězdárně.

Ve 21:30 následoval v nocežní tělocvičně Ebibriefing. Zazněl pokřik, bludný Holanďan Mirek Jananta probral zítřejší etapu a polní hejtman Jura Grygar vyprávěl příběhy ze života, vesmíru a vůbec. Ukázal nám speciální tričko s chemickým prvkem 80 - Grygarium, které dostal ke svým 80. narozeninám od redakce rozhlasového Meteoru. Údaje na tričku jsou následující: 80 – protonové číslo, 174 nukleonové číslo (díky neutronům je Grygarium dost nestabilní) a 1,78 je velikost Grygaria v metrech. Prý bylo objeveno v Cernu. Divím se, že jim tam prvek Grygarium neucpal vakuovou trubici LHC, ale zřejmě relativistická kontrakce délek zmenšila jeho velikost natolik, že ho šlo zkoumat i v tomto urychlovači s relativně tenkými trubkami. Běda však, kdyby se Grygarium zastavilo. Je tudíž odsouzeno k trvalému pohybu rychlostí blízkou rychlosti světla, zejména pak na kole.

V areálu této školy se dnes nachází naše nocežiště.

Vozová hradba je na místě a tím pádem i naše dvoukolo Tandem de luxe s odpruženou vidlí. Hurááá!

Ebibűfet, jeden z nejdűmyslnűjších vynűlezű Ebicyklűho nűrodu.

Za dveřmi si představuji televizi napájenou dynamem zabudovaným v rotopedu. Kdo nešlape, nekouká.

První letošní Ebibriefing.

Slavnostní Ebipokřik.

Starší práce obklopené novicem a novickou.

Spanilí Ebicyklisté.

Potom spolu s Bohušem Šárou popisovali příhody, kdy si Bohuše spletli s Jurou. Jo jo, každý monarcha měl svého dvojníka a prý i mnozí dnešní prezidenti jej občas využívají, takže málokdo ví, ve které limuzíně mocný tohoto světa sedí. My sedláme naše Ebioře a tudíž pouze zasvěcení vědí, který náš hejtman je v houfu Ebicyklistů ten pravý. Navíc makroprvek Grygarium zvládá i některá kouzla mikrosvěta takže se nachází na určitém místě jen s určitou pravděpodobností a je docela dobře možné, že ve skutečnosti je v danou chvíli v úplně jiném místě ve vesmíru.

Grygarium.

Moravský chobot a Melantrichovo mimikry.

Je půl hodiny po půlnoci. Právě jsme s Jájuškou přimontovali na řídítka našeho dvouře Tandemu de luxe (s fungl novou odpruženou vidlicí) originální dodo (dodělej doma, nebo taky dost dobrý – vyberte si) držák na mapu. Jsme unavení jako kočata, oči se nám klíží a první Ebi etapa se blíží...

Dobrou noc!

Na Tandemu de luxe kudy se dát prozradí vějíř map.

První etapa; neděle 24. 7. 2016

Křížem krážem Vsetínskými vrchy kolem 18. poledníku

(Valašské Meziříčí – Vsetín)

(délka 56,34 km; max. rychlost 53,7 km/h; průměr 14,3 km/h)

Vzbudil nás ruch v tělocvičně. Je 7:15 hodin, všichni už jsou prakticky sbalení a odjíždí k, bludnému Holanďanovi Mirkovi a Hance Janatovým, jen my teprve vylézáme za spacáků a odpeliškáváme se.

Odpeliškáváme se mezi posledními. Je to už taková naše tradice a tradice se nemají měnit.

Před prvním šlápnutím do pedálů.

Obdivujeme se novému superelektrooři její výsosti, královny Daniely.

Prvních pár kilometrů jsme jeli po krásné cyklostezce proti proudu Rožnovské Bečvy. Jelo se nám moc hezky a spolu s Vítou zeměkolárem Dostálem a dalšími jsme tvořili družinu naší královny Daniely. Ta sedlala fungl nového elektrooře značky Apache, kterému se všichni obdivovali, podívovali a chválili, inu kosmická technologie je kosmická technologie. Mimochodem výborně by se barevně hodil k Jájuščinému mobilu, anebo k bodám Ilji Šína, ale královna se jej za žádnou cenu nechtěla vzdát. A v této sestavě jsme dnes také poprvé slavnostně překročili 18. poledník východní zeměpisné délky.

První zeměpisná zajímavost nám ležela přímo přes cestu.

Mocně pohánění chutí k plenění ve stylu husitských jízd, se naše horda hrnula stále dál na východ do obce Zašová, kde nás čekal dům Mirka Janaty označený dalekohledem. A za ním na zahradě snídane v trávě. Neprodleně jsme se připojili k ostatním božím hodovníkům a bylo nám krásně. Tímto Vám Mirku Janato, bludný Holanďane i Hanko Janatová, bludná Holanďanko vysekáváme hlubokou poklonu a moc děkujeme. Bylo zde krásně a dobře a slibujeme, že dojmy i to ostatní zůstane ještě dlouho v nás. Tedy alespoň po nějakou dobu (jak praví klasik).

Domek bludného Holanďana a Holanďanky v Zašové.

Snídaně v trávě. Tomu říkám panoramata!

Nikoliv Dobsonova, ale Janatova montáž.

Kdož sů boží hodovnici....

Citát dne: „Právě jsem se vrátil z vinohradu...“ Jura Cáb, mistr vinař spanilě jízdy Ebicyklu.

Onehdy jsem po ránu,
točil klikou pedálu,
když jsem předtím posnídal,
s Jájuškou u Janatů...

Polní hejtman zavelel k odjezdu a určil směr dalšího postupu.

Potom následoval výšlap přes Vidče až na vrch Hlaváčky (600 m.n.m.). Zde se nachází louka, na které se v 50. letech konaly meteorářské expedice. Tehdy se zde účastnilo asi 50 pozorovatelů! A také zde vznikaly meteorářské písně typu:

Dovolte, bych suše předpokládal,
météór že všichni znáte tu...

Posilnění na těle i na duchu postupuje spanilá jízda zvolna krajem.

Cestou jsme neplánovaně objevili kulový. Tedy vlastně balvan v obci Vidče.

Vrchol kopce Hlaváčky bylo ideální místo pro expedice. Krásná louka u silnice s dokonalým výhledem, jen ta věž mobilního operátora zde tenkrát ještě nebyla.

Bylo to dneska naše první setkání s astronomií. S polním hejtmanem Jurou Grygarem a starším práčetem Jurou Komrskou zavzpomínal na veselý meteorářský rok 1956 i pan Mirek Mikušek s paní Mikuškovou, oba velcí meteoráři.

Tak přesně zde to před šedesáti lety bylo. Táhle se pozorovalo a táhle byl hangár...

Jura Grygar nám povídal o padajících hvězdách i o lidech a o expedicích...

Manželé Mikuškoví nechali kolovat historické fotky.

Tehdy se meteorářských expedic účastnilo asi tolik meteorářů jako je dnes Ebicyklisů.

Čtveřice pamětníků – Manželé Mikuškoví, Jura Komrská a Jura Grygar.

Ale muselo to tu být tehdy krásné. A krásně je tu dodnes.

Kopečky na Vsetínsku jsou prudké a docela velké. Oběd jsme absolvovali po výšlapu na jeden takový kopeček, v restaurantu ve Velké Lhotě na dohled od dalšího postupného cíle našeho Ebiputování – dřevěného tolerančního kostela. Původně jsme měli namířeno až tam, ale restaurant byl již obsazený spokojenými právě obědvajícími Ebouny a navíc nabízel perfektní výhled na kostel, no nezastavte se zde.

Portášské hroby ve Valašské Bystřici.

Tak copak? Nestartuje? Nestartuje?

Výhled od oběda na dřevěný toleranční kostelík.

Poté, co jsme dojedli a zaplatili se nám však kopeček, na kterém stál toleranční kostelík, jevil tak nějak větší. To jak jsme po lahodném obědě poněkud poklesli, holt relativita je relativita.

Jelikož byl kostelík toleranční, ani moc jako kostel zvenku nevypadal. Byla to poměrně rozsáhlá roubená stavba s mansardovou střechou, ale bez věže a dalších církevních prvků. Byl prý vybudován v neuvěřitelně krátkém čase, pouhých tří měsíců! Jen tak dlouhá doba uběhla mezi prvním kopnutím do země a první bohoslužbou. Myslím, že nějaké takové podobné zázraky se asi dnes odehrávají třeba v Brazílii při dokončování olympijských sportovišť.

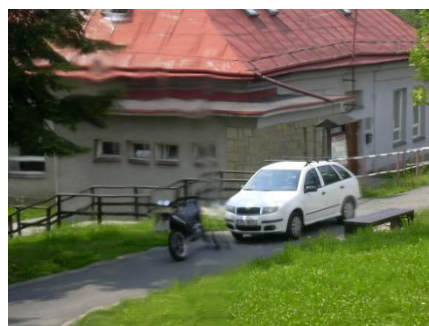
Dřevěný kostel ve Velké Lhotě zvenku vůbec kostel nepřipomíná. Byl totiž toleranční a tak to byla jedna z podmínek, aby mohl být vůbec postaven,

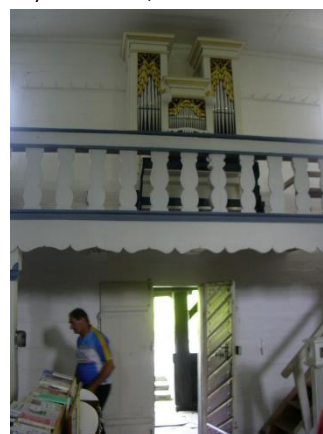
Mezi roky 1875 a 1895 zde působil jako farář také slavný Jan Karafiát, autor Broučků.

Že se jedná o kostel je však jasné ihned jak nakouknete dovnitř.

Pokroucený obraz skrz historické okenní tabulky. V 18. století byl problém udělat přesnou rovinu.

Kostelní varhany na kůru.

Potom jsme sjeli k přehradní nádrži Bystřice, která sice lákala ke koupání, ale protože jsem věděl, že nás ještě čeká výšlap do sedélka Dušná s převýšením přes 300 metrů, řekl jsem si, že to s tím koupáním nemá cenu, že se stejně vykoupu ve svém vlastním potu a pokračovali jsme dál. Jen jsme z hráze nakrmili chlebem kačeny a kapry, kteří z vody vystrkovali hřbetní ploutve jako žraloci a někteří z nich byli úplně trofejní kousci. Myslím, že po naší důkladné krmné kůře už dneska určitě žádnému rybáři nezaberou.

Krásný výhled od kostela do údolí Velké Lhoty. Ten velký dům byla naše obědová restaurace.

Klenbová hráz přehrady Bystřice a na ní Viktor a Henry Jelínci.

Jezero údolní nádrže lákalo ke koupání.

Hráz přehrady je krásné inženýrské dílo.

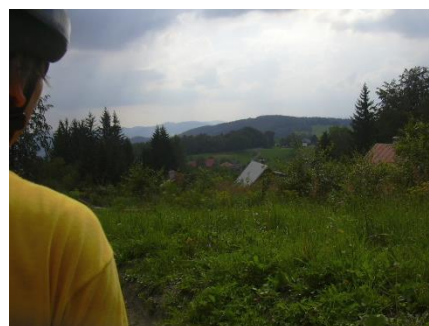

Místo koupání jsme nakrmili šustichvosty.

Výšlap do sedla Dušná byl sice dlouhý, ale měl docela příjemný sklon, takže jej šlo bez problémů vyjet. Normálně mám na sobě asi tak dvě kila cizích bakterií a bez některých bych prý ani nemohl žít, ale typuji, že po výšlapu do sedélka jsem se tak zapotil, že jejich množství stoupl tak na tři kila! Alespoň budu zdravější. Život nám tak znepříjemňoval pouze jeden takový valašský uzlík instinktů ve stříbrném kabriosportáku, který si popletl silnici plnou serpentýn se závodní dráhou a míjel nás vysokou rychlostí nejprve zezadu a potom v protisměru. Upřímně, zasloužil by bramboru do výfuku! Ale naštěstí bylo motor, vytáčený do vysokých otáček, slyšet už z veliké dálky, takže se šlo na těsnou konjunkci s šílencem předem připravit. Myslím si, že horší to měli tentokrát Ebicyklisté, kteří se do sedla vydali po žluté značce. Tato stezka byla prý místy vhodná vyloženě pro pěšáky.

DUŠNÁ (rozcestí Cáb), to souhlasí. Len ten Júra jim tam chýbá...

Nádherný výhled na Vsetínské vrchy a do údolíčka, kam se za chvíli spustíme.

Při dojezdu do Vsetína jsme dnes již podruhé překročili 18. stupeň v.d.

Ale ze sedla Dušná nás už čekal jen nádherný desetikilometrový sjezd do etapového Vsetína. Nejprve jsme se ubytovali v místní střední škole a potom vyrazili přes město do kopečka na hvězdárnu.

Naše noční vsetínská tělocvična.

Příjezd ke vsetínské hvězdárně.

Hvězdárnička ve Vsetíně není velká a má mnohé společné s mojí současnou domovskou prostějovskou hvězdárnou. Také spadá pod muzeum a také pořádají pořady hlavně pro školy. Ve spolupráci s Rostou Šopou pro nás na hvězdárně připravili bohatýrské pohoštění gulášem a to přímo od mistra ČR v přípravě gulášů! Goulage byl perfektní! A dále byla připraveno pivo, minerálka a dobrá nálada. Vedoucí hvězdárny, ing. Martin Leskovjan nás pak provedl hvězdárnou a ukázal nám profi meteostanici, na které mě zaujal automatizovaný ombrometr vybavený kovovou obručí zvanou „serdál“. Prohlédli jsme si také čítač blesků, ale největší pecka byla podle mne 3D projekce autorského pořadu o Sluneční soustavě. Tak jsme v přednáškovém sále přečkali průtrž mračen a sledovali na internetu pohyb pršavých oblaků v okolí Vsetína, abychom stihli sjet z hvězdárny do noční tělocvičny, pokud možno mezi kapkami deště.

Vsetínská hvězdárna v celé své kráse.

← Ing. Martin Leskovjan u lapače blesků.

Automatizovaný ombrometr vybavený serdálem, zejména pro menší druhy ptactva.

Na večer byl dokonce naplánovaný táborák.

Hlavní teleskop hvězdárny.

Gulášový král.

Dnes byla duha předzvěstí silného deště.

Prší, prší, jen se leje, kdepak odsud odjedeme?.

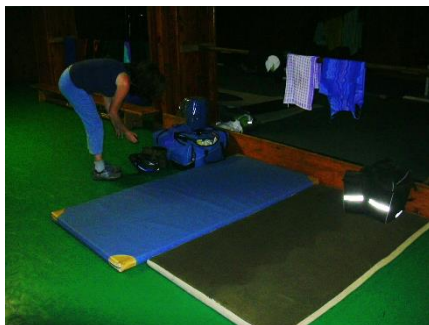
Ve 23:00 hodin mi ještě volala paní Zora Ježková z Českého rozhlasu na předem smluvený rozhovor do začátku nočního vysílání. Tak jsem jí povídal o Ebicyklu, o tajemstvích vesmíru i o tom, co chystáme za atrakce na naší prostějovské hvězdárně. A mezi tím se od trenérské lavičky blízkého stadiónu co chvíli ozývalo „Karle, jsi to ty?“ Právě zde totiž probíhal briefing prostějovské hvězdárny a tak jsem se k němu ihned připojil, abych zjistil nejnovější aktuality. Vzápětí nám telefonoval Jájín taťka Honza z Troskotovic, takže jsme si potvrdili, že rozhlasové vysílání bylo opravdu celoplošné. Veselý rozhovor s taťkou Honzou trval asi 20 minut a vystřídali se u něj postupně všichni účastníci našeho briefingu, Phobos, Melantrich i Erika. Současně bylo zavedeno soutěžní pravidlo - vyjadřovat se jen tak, abychom se během mluvení zcela vyhnuli liteře nacházející se v abecedě mezi „O“ a „Q“. No řeknu vám, není to zase tak zcela jednoduché, zejména když hodina narostla a cesta na dno láhve s Becherovkou se zkrátila. A tak, asi ve chvíli, kdy se dělila noc, a měnilo datum, budí mobilem Melantrich dvorního Ebifotografa naší spanilé jízdy Romana Krejčího se slovy – vstávej, Karel vidí na stromě indiána! A skutečně, chvíle čekání a Roman se objevuje i se svým velkým fotosklem a nakonec se mu daří nočního indiána na stromě zachytit! Sláva! Mezi tím objevujeme také noční ježibabu i s čírem! Nicméně Roman je už unavený a rád by se dostal zpátky do svého lože, leč brání mu v tom zabouchnuté dveře. Větší marsovský měsíc mu sice vítězoslavně ukazuje klíče, ale jak se vzápětí ukázalo, od jiných dveří. Roman se ale nakonec dokamínkoval na okna svých kolegů - nocležníků, my jsme ještě stihli objevit nové slovíčko „RLEM“, ale to už byla asi jedna hodina ranní a jak se se to jeví, jsme už unavení všichni. Tak dobrou noc!

Ebibrifing.

Anglicky hovořící koutek.

Jájuska pelíškující.

Objev pozdnějšího večera.

Druhá etapa; pondělí 25. 7. 2016

Putování po zemi, kde ještě zítra se bude jíst to, co se nepodařilo dojíst včera.

(Vsetín – Přerov)

(délka 87,73 km; max. rychlost 43,2 km/h; průměr 18,5 km/h)

Tak tedy včera jsme prošvihli ideální příležitost zeptat se Romana Krejčího na základní dogma Ebicyklu. No nic, necháme to na někdy příště. Díky doposud nedohnanému spánkovému dluhu jsem se probudil ze všech Ebicyklisů, Ebicyklistek a Ebicyklisčat asi úplně poslední. Dnešní etapa však má být rovinatá po královně cyklostezek kolem řeky Bečvy, pohodová a odpočinková.

Dobré ráno, paní susedková!

Nakládání vozové hradby.

Ježibaba s čírem.

Při nočním briefingu prostějovské hvězdárny nabídla ŠPŠS vlevo i vpravo neuvěřitelné objevy.

Indián.

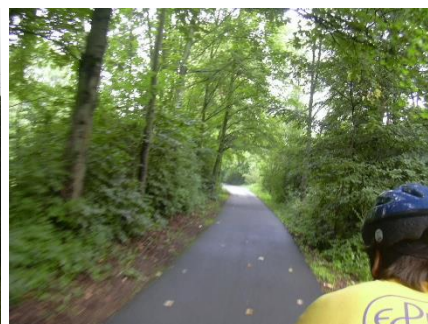
První postupový bod bylo plenění Rosti Šopy v Miklůvce. Ale ještě před tím jsme s Iljou Šínem dojeli našeho polního hejtmana a dělali mu družinu. Náš tandem je těžký a má tudíž tendenci jezdit přímo. A tak jsme cestou neodbočili na část cyklostezky s horším povrchem, ale projeli jsme za traktorem bránou až do areálu JZD Pržno. Doufali jsme, že brána na protější straně statku bude otevřená. Ale nebyla. Naštěstí jel proti nám nákladák plný něčeho zemědělského a ten nám dálkovým ovladačem bránu otevřel. Děkujeme moc! Jinak bychom snad zůstali v bránami uzavřeném areálu JZD uvěznění na věčné časy a nikdy jinak. Takto jsme ale byli nakonec ušetřeni nejen my, ale se štěstím jsme se vyhnuli i po deštích pro tandem i velmi těžko sjízděné části cyklostezky Bečva.

Ranní hygiena volavky na Vsetínské Bečvě.

Vršky kopečků se zatím cudně halily do mlhy.

Jízda zeleným tunýlkem.

Miklůvka pro nás zůstane navždy zapsaná zlatým písmem a spojená s lukulskými hody, které by se daly připodobnit snad jen k římským oslavám po dobytí Dacie. Na dně gulášové várnice byla objevena bílá gulášová díra. Gulášová smršť začala už včera na hvězdárně ve Vsetíně a pokračovala dnes v Miklůvce, ale ani zde se nám várnice zcela vyplenit nepodařila. A guláš to byl výborný, konec konců den uleželý je lepší než včerejší a to jej již včera připravil kamarád Rosti Šopy a gulášový mistr světa. Ale i jiných pochutin zde bylo opravdu ohromné množství, třeba nekonečně dobré zelné polévky, takže i když cesta od Rošova domu vedla z kopce, jako by vedla do kopce. Prozatím se jezdilo jen od hvězdárny ke hvězdárně a od kostela ke kostelu, ale mám pocit, že na tomto Ebi, díky Janatům a Šopům, začíná definitivně vítězit tělo nad duchem. Kurník šopa to je mi krásně ☺.

Další z neuvěřitelných snídaní v trávě.

Stolečku prostři se! Stolečku, už dost!!!

Ebicyklisté padlí na poli plenění.

Od Rosti Šopy jsme vyrazili ve složení my, Ilja Šín a Janet Goodová s Petrem Lemešem, nemilosrdným samaritánem. Cesta nás vedla po překrásné cyklostezce Bečva, přes místa, která jsme důvěrně znali už našeho dřívějšího putování na Malém Ebicyklu. A projet se tudy pro nás bylo, jako bychom se vrátili na začátek léta 2014.

Opravdová královna cyklostezek.

Jako z pohádky tři veteráni. Jenže jen dva...

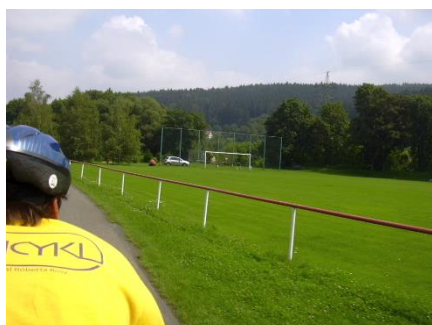
← Naše noční hřiště z roku 2014. Právě před touto brankou si tehdy při fotbálku zlomil malý Adámek Smolka ruku.

Tramvaj ve Valmezu - Iljovo hájemství. →

Anglický koutek - Robin, MG a Janet . ↘

Cyklisto, pozor! Bafne na tě strašák policajt!!!

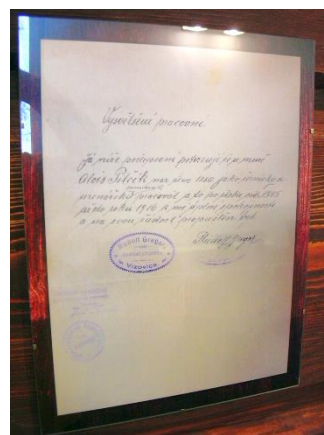
Na soutoku Vsetínské a Rožnovské Bečvy. Vody se nemísí a plynou vedle sebe jako Amazonka s Orinokem

Původně jsme měli namířeno do muzea řeznictví v Hustopečích nad Bečvou, ale je fakt, že dříve jsme objevili úplně jiné muzeum řeznictví a sice v masokombinátu Krásno ve Valmezu. A musím říct, že muzeum to bylo parádní.

Promítali nám film o zabíjačce, a kdybychom už nebyli tak najedení od Rosti Šopy z Miklůvky, asi bychom honem utíkali do vedlejší podnikové prodejny zakoupit kus nějaké té flákoty.

Nejprve jsme shlédli pěkný dokument o historii zabíjaček na Valašsku.

A potom jsme si prošli muzeum.

No a pak jsme pokračovali dál po královně cyklostezek po proudu řeky Bečvy. Zdárně jsme minuli Hustopeče nad Bečvou a potom se udála docela vážná závada na našem dvouoří.

Praskl nám rám u šestikolečka, úplně přesně ve stejném místě jako před léty u pana Murína v Oravské Lesné.

Ale stejně to máme šikovné dvoukolo. Poprvé prasklo asi 50 metrů od perfektně vybavené dílny u pana Murína, vloni nám praskla vidlice cestou do Vrba, kde sídlí pan Mrázek prodávající tandemy kosmických technologií a pan Mlynář, bývalý trenér Československé cyklistické reprezentace a letos asi 100 metrů od dílny uměleckého kováře u ranče Kačena. Víťa zeměkolár Dostál večer trefně poznamenal, že příště by nám už konečně mohl rám našeho dvouoře prasknout někde u kovošrotu...

Fraktura ruptura půdorys.

Fraktura ruptura bokorys.

Co s tím budeme robit?

V ranči Kačena ale byla jen manželka pana uměleckého kováře v okénku s občerstvením s tím, že manžel se vrátí asi tak za hodinu. Tomu říkám strategie úspěšného prodeje! V mezičase jsme tedy pojídali místní domácí sýry a Jájuška nám vyprávěla různé drsné příhody z doby, když ještě létala ve Francii na paraglajdu. Já jsem zase přidal postřeh, že po té, co se dneska bohatýrsky najedla ve snídani v trávě v Miklůvce u Rosti Šopy, tak nám rozsedla naše milované a hýčkané dvoukolo ☺!

Statek Kačena jest kiosek a naše záchrana.

Paní majitelka má domácí mazlíčky - prasátka.

Zde je jeden mazlík v celé své kráse.

Umělecký kovář nám u šestikolečka vykouzčil úplně uměleckou housenku.

I Jájuška umělecké dílo s úsměvem kvitovala.

Potom přišel domů pan kovář, který nám udělal na zadní vidli našeho raněného dvouoře pěkného svařáka. No a s takto opraveným, vyzdraveným a veselým dvouořem jsme vyjeli dál po cyklostezce stíhat naše Ebipřátele a hrnuli si to v průměru asi tak třicítkou! Svařák držel a tak jsme zanedlouho dojeli doktora, Janet i Iljušina a pokračovali společně dál. Moc paní domu i kováři děkujeme, bez dobrých lidí bychom už letos asi dojezdili.

Minuli jsme Hranickou propast, hrad Helfštýn i další zajímavosti, které jsme na našem dvouoří navštívili před dvěma roky v rámci Malého Ebicyklu a dojeli až do Lipníka nad Bečvou. Zde se od nás nemilosrdný samaritán s Janet oddělili a zahrnuli do kopečků navštívit známého a my s Iljou jsme zase objevili o kousek dál koupací rybník „Jadran“ s nudistickou pláží. Tak jsme se vykoupani na Adama a vzhledem k tomu, že na hvězdárně v Přerově na nás nečeká ani vana ani sprcha, považovali jsme toto za dnešní finální očistu. Voda byla naprosto báječná.

Lázně Teplice nad Bečvou.

Lázeňský Galašův pramen jest lahodný.

Lázně léčí tělo a lahodí ducha.

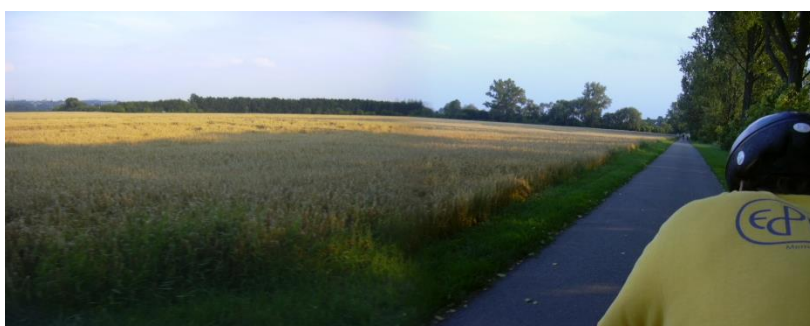

Za námi Helfštýn, před námi Haná.

Koupání na Jadranu.

No a pak už to bylo na hvězdárnu jen asi 15 km, tedy skoro co by cyklopumpičkou dohodil.

Obilí zlátné v odpoledním sluníčku aneb rovná cyklostezka po rovině Hané.

Meopta Přerov – výrobce špičkové optiky.

Na přerovské hvězdárně nás uvítali pánové Petr Karel a Milan Hlobil, který rovněž pracuje v Meoptě a jehož povídání o životě na hvězdárně i v Meoptě bylo neobyčejně zajímavé.

Na hvězdárně bylo krásně. Ebibriefing proběhl na plácku za hvězdárnou a výsledek byl jasný. Na plánovanou ranní exkurzi do Meopty Přerov bohužel s Jájuškou nepůjdeme, ale zkusíme stihnout na devátou návštěvu hřiště u Phobose a potom musíme být před jedenáctou na naší domovské prostějovské hvězdárně, abychom mohli postupně přivítat spanilé Ebicyklisty, kteří nás uctí svou návštěvou. Ale to bude až zítra.

Dnes budeme spát pod dalekohledy ve velké pozorovatelně.

Pánové Petr Karel a Milan Hlobil, nadšení lidé, bez kterých by tato hvězdárna nebyla.

Pohled do dutého zrcadla.

Zdeňkova USB nabíječka zvící podoby Meduzy Gorgony.

Ebibriefing se dnes konal zpola pod širákem a bylo to super.

Pozorovali jsme také s Jájuškou východ krvavě červeného ubývajícího Měsíce, byla to až mystická chvíle.

Vycházející mystický totálně odmodralý Měsíc.

Dneska spíme s Jájuškou přímo pod dalekohledy pod pootevřenou střechou a je nám naprosto parádně. Asi začnu spát takto i u sebe na prostějovské hvězdárně. Konec konců, se svými astrokroužkaři jsme to již dvakrát publi.

Když dopisuji tyto řádky, jsem už docela ospalý a pohled na hodinky mě ujišťuje, že už je zase zítra. Tož ať se spí rychle a dobrou noc!

Nápověda na citát z pozdní hodiny z předchozího dne: „myskaRLEM“ Petr Hrůza.

Třetí etapa; pondělí 26. 7. 2016

Napříč tó placatú Hanó, přes Dražanskú vysočinu a šup do Boskovické brázdy.

(Přerov – Letovice)

(délka 90,18 km; max. rychlost 51,5 km/h; průměr 18,4 km/h)

Je to zvláštní, v Prostějově bychom měli být první, ale přitom vstáváme opět poslední! A tak jedeme jako o život k Petrovi Hružovi alias Phobosovi do Hrubčic, přitom ještě po cestě dvakrát trochu kufrujeme (Troubky, Kojetín), ale nakonec přijíždíme na hřiště k Phobosovi první, vlastně druhí, hned za samotným Phobosem!!!

Dobrý den, Jájinko!

Před hvězdárnou se začátkem dne slétávají práci skoro jako v nějakém hororu.

Přerovská hvězdárna v ranních paprscích.

Ranní pozorování našeho Sluníčka...

K dispozici je tato funglovka, chromosférický dalekohled Lunt.

Chromosféra na fotce nic moc, zato očima nabídla spoustu zajímavých podrobností.

Petr Hruža má již nachystaný dalekohled a tak se díváme na denní Měsíc, kterého je zase o kousíček méně než včera při jeho východu. Přitom posloucháme hudbu ze seriálu Okna vesmíru dokořán, popíjíme a pojídáme všelijaké dobroty a je nám fajn. Čekáme na Jirku Krejsu, protože jsme si ve vozové hradbě zapomněli v bagáži klíče od prostějovské hvězdárny.

Dokonalé návštěvní na bráně do stadiónu.

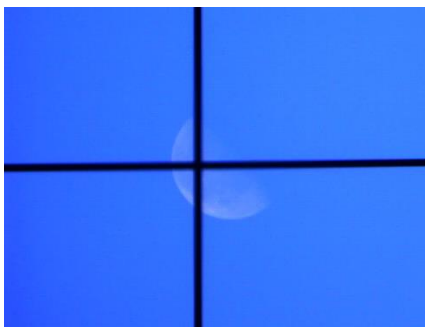
Byli jsme zde opravdu první.

Na uvítanou nám hrál D.J. Dejmos.

Phobos nastavil do svého Meade LX200 na modré obloze ubývající Měsíc.

Pohled do hledáčku LX200.

Meade LX200 o průměru 250mm. Přesně stejného robota máme i na naší prostějovské hvězdárně.

Petr Hrůza nám se svou ženou a ratolestmi připravil bohatýrskou snídani nejen v trávě, ale přímo u fotbalového trávníku!

Brzy se vozové hradby a tím i klíčů dočkáme a tak obratem osedláváme našeho dvouoře a vyrážíme směr prostějovská hvězdárna. Jedeme jak draci, po rovině dost přes 30 km/h a celková průměrná rychlost z Přerova do Prostějova překročila pro nás rekordních 25 km/h! Cestou jsme ještě do velikých tašek naloupili melouny, minerálky a další proviant, všechno jsme to pověsili za druhá řídítka, takže jsme vlastně provedli úspěšnou zatěžkávací zkoušku pevnosti včerejšího sváru u šestikolečka, podobně jako když na čerstvě dostavěný dálniční most u Velkého Meziříčí najely nákladáky plné písku a ještě zde byly odpáleny zatěžující rakety (to když jsme si na naše beztak přetížené dvoukolo vodami a melouny přisedli ještě my dva).

Na přerovské obloze létají ptáci, na prostějovské výsadkáři.

Zamotal se nám do kola Jájuščin oblíbený šátek. Přežili ta jak kolo, tak šátek, tak Jájuška.

Na hvězdárně na nás čekal náš technik Karel Sláma a také Ilja Šín, který sem přijel z Olomouce. Oba nám s Jájuškou moc pomohli s přípravou na příjezd spanilých Ebihodovníků, za což jim patří velký díík! Já jsem potom rozprávěl s redaktorem ČRo Olomouc, panem Spurným o Ebicyklu, hvězdách, hvězdárně. Mezi tím začali přijíždět první Ebicyklisté. Čelo pelotonu opanovali Zdeněk Tarant alias tarantule a jeho věrný průvodce Milan Antoř. Prolezli jsme spolu hvězdárnu od sklepa po kopuli, ale to už jsme zahlédli blížící se hlavní těleso Ebipelotonu. Připraveny byly sklénky s lahodným Blatnickým Roháčem ze sklípku našeho mistra vinaře blatnického Jury Cába. Prohlédli si výstavu mé kamarádky

a skvělé sklářské výtvarnice Alice Dostálové z galerie Skleněnka v Březové u Tišnova na motivy pohádkového příběhu „Malý princ“. Pan redaktor Spurný se ještě jednou na hvězdárnu vrátil, aby si mohl natočit rozhovor s naším polním hejtmánem a také sem přišel pozdravit našeho hejtmana dlouholetý emeritní ředitel naší hvězdárny RNDr. Jiří Prudký. Tento týden drží zde na hvězdárně služby pro veřejnost, za což mu rovněž patří poděkování. Dále následovalo promítání dnes již kultovního snímku z roku 1959 „Kráva na Měsíci“ a na závěr shlédli několik pokusů z vlnové optiky, včetně našeho patentu – mizející vlastní ruky. Peloton uzavíral Petr Phobos Hrůza spolu s Melantrichem Hynkem Olchavou. A protože kapitán opouští loď jako posední, vyjeli jsme s Jájuškou z naší prostějovské hvězdárny až asi v 16:30 hodin.

Příjezd spanilých Ebicyklistů na prostějovskou hvězdárnu.

Program v přednáškovém sále, zábavný (Kráva na Měsíci) i poučný (zmizení ruky).

Setkání Jiřího Grygara a nestora prostějovské astronomie Jiřího Prudkého.

Nejkrásnější výhled na svět je prý ze sedla a Ebicyklisté to mohou potvrdit.

A už asi po jednom kilometru jsme s Jájuškou chytli defekt, první a poslední na letošní spanilé jízdě, který byl ale následně ihned opraven u Supermarketu Albert a jelo se vzhůru do kopců.

Montuji, montuji. Pokud to budou jenom sem tam defekt, tak je to v pohodě.

Plumlovský zámek je typickým příkladem předprojektového nadšení a realizačního vystřízlivění. Původně měl být půdorys čtverec.

Stoupáme na Dražanskou vysočinu.

Dražanská vysočina je krásná, ale nabublala nad ní velká bouřka. Naštěstí jsme se asi 30 km před cílem v obci Hrochov schovali v autobusové zastávce a tak jsme lijavec zdárně a v suchu přečkali.

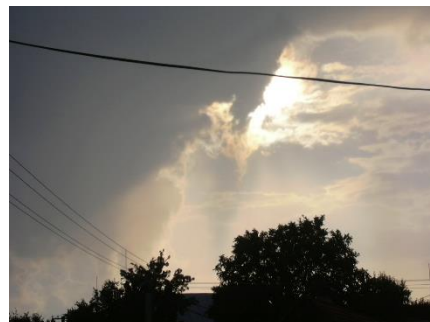
Důsledek bouřky nicméně byl, že jsme z Hrochova odjžděli až kolem 20:00 hodiny. Slunce se již sklánělo k západu, ale jak praví Ebikodex – Ebicyklista dojde do cíle etapy i kdyby to mělo být druhý den ráno. Takže času máme vlastně stále ještě fůru.

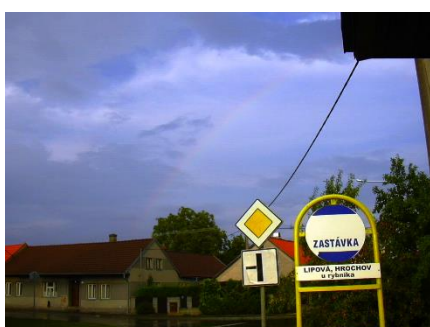
Drahanská vysočina je krásná a dobrá.

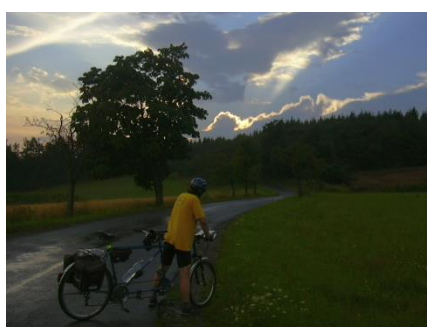
V červeném flíčku prší nejvíc a právě tam jsme my!

Chvilí se zdálo, že se z bouřky spustí i tornádo.

Průtrž byla zakončena pěknou duhou.

Západ ozdobila krásná iradiovaná oblaka.

Při sjezdu z Drahanské vysočiny do Boskovické brázdy si Jájuška kvitovala, že se naše dvoukolo pod ní přestalo „vlnit“. Možná tento efekt nebyl způsoben novou odpruženou vidlicí, jak jsme se po celou dobu domnívali, ale únavovým zlomem u šestikolečka, který snad nastal už mnohem dříve, než jsme ho včera objevili.

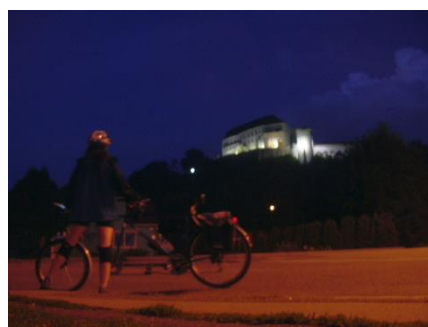

Zámeček Šebetov jsme viděli už za soumraku.

Dvouoře je potřeba opatřit světélky.

Asi už je to taková tradice, že na každém ročníku Ebicyklu přijíždíme alespoň jednu etapu za svitu prvních hvězd. A osud tomu chtěl, že ani letošek nebyl výjimkou. Díky asi hodině a půl dlouhému zdržení v Hrochově jsme do Letovic dorazili asi ve 21:30 hodin, tedy tři čtvrtě hodiny po západu Slunce. Přivítal nás krásně nasvětlený letovický zámek a potom také Ilja Šín, který vyběhl až na ulici, aby nám ukázal cestu do dovedně skryté noční tělocvičny. Tak tak jsme stihli Ebibrifing.

Krásně nasvětlený zámek v Letovicích.

Sešli jsme se do kruhu a je tu Ebibriefing.

Děti nebojte se, to nejsou vlkodlaci.
To jsou moji kamarádi!

Večer ještě nastala nemilá chvíle, když do našeho ležení přijela sanitka, protože Lindu bodnul sršeň. Naštěstí se jednalo jen o ambulantní ošetření a všechno dobře dopadlo, druhý den už byla úplně v oukeju.

Následovala očista v teplé příjemné a voňavé sprše a popravdě řečeno jsem si říkal, že kdybych byl namísto v Letovicích v Istanbulu v Sulejmanových lázních, tak by ze mě dnes sundali drsnýma žínkami aspoň tak půl kila a asi bych při této proceduře prokazatelně „zhubnul“.

Před spaním jsme s Jájuškou ještě se Zdeňkem Tarntem probírali skutečnost, že se u nás na hvězdárně objevili s odstupem první. A Zdeněk nám povídal, že tím, že jsou s Milanem Antošem zpravidla vždycky před pelotonem, málokdy se sice objevují na společných Ebifotografiích, ale zase to má výhodu, že si mohou v klidu popovídat s lidmi z hvězdáren a nakouknout všude kde je to zajímavé.

Citát dne: „Antabus se nadá přejít, antabus se musí přepít!“ Roman Krejčí

Jájuška moje ležící a spící.

Dobrou noc!

Čtvrtá etapa; středa 27. 7. 2016

Na špičce chobotu.

(Letovice - Blatiny)

(délka 57,77 km; max. rychlost 57,5 km/h; průměr 14,6 km/h)

Jájuška dneska spala na tvrdší karimatce a tak se jí prý zdálo, že spadla s padákem a bolela ji záda.

Ranní sluníčko nakouklo do tělocvičny a probudilo všechny Ebouny. Luděk udělal večer pro všechny sušák zvící volejbalové sítě.

Ráno se v naší nocležní tělocvičně objevil nováček naší spanilé jízdy Evžen Brunner. Jako nováček se samozřejmě ještě nevystříhal začátečnických chyb a chtěl si vézt veškerou svoji bagáž na kole. Jo jo, také jsem byl kdysi takový idealista, ale Jájuška moje mě z toho už dávno dostala 😊.

Dobrý den Evžene Brunnere,
tak jsme se konečně dočkali...

Vodní nádrž Křetínka. Koupání se hrubě
nedoporučuje, voda je zelená jak brčál.

První nečekané setkání s astronomií proběhlo v obci Křetínka. Hledali jsme totiž, zda se sem nepřestěhoval se svojí hvězdárnicí pan Ehrenberger z Poličky, ale místo toho jsme objevili pana a paní Králové z hvězdárny z Ondřejova. Máme tedy pozdravovat Juru Grygara, takže tímto vyřizujeme, že křetínský Král pozdravuje polního hejtmana!

Jejich veličenstva pan Král a paní Králová před
svým letním sídlem na křetínském panství. Po
zbytek roku dlí na hvězdárně v Ondřejově.

Následovalo dobývání hradu Svojanov, ve stylu spanilých husitských jízd a to hnedle z několika stran. Zdeněk Tarant spolu s Milanem Antošem podnikli výpad po silnici, zatímco náš tandem spolu s Iljou Šínem postupoval po historické kamenité stezce, jejíž stav naznačuje, že již zažila mnohé. Byla sice ve srovnání se silnicí výrazně kratší, ale Zdeňkova a Milanova volba byla určitě mnohem lepší, protože i když absolvovali delší trasu, byli nahoře s náskokem první. A pak nám rozesmátí od ucha k uchu ukázali, že hrad není dobyt, dokud není řádně odmrzlinován. Naopak my, tlačíce do krpálu kozí stezkou našeho dvouoře, jsme si uvědomili, jak opravdu těžký úděl měli praví Husité. Teplo, pot a mochničky a to se vlastně ještě nezačalo doopravdy dobývat! Asi by mě nebavilo být Husitou.

Středověký hrad Svojanova má neméně krásné podhradí.

Dobývání hradu, ve stylu spanilých husitských jízd.

Pevnost se chvílemi zdála zcela nedobytnou. Mochničky ji bránily ze všech sil.

Konečně jsme na kopci a brána hradu jest dokořán.

Slavnostní chvíle - na hradě jsme setkali také s Martinem Křížovičem.

Luděk Dlabola a hradní hodiny právě ukazovaly 9:40 hodin pravého slunečního času.

Severočeská sekce, a to musíme sebekriticky uznat, byla v dobývání hradu mnohem úspěšnější než my.

Hrad Svojanov byl nakonec dobyt od podhradí až po věž.

Po zteči Svojanova jsme vyšlápli zbytek kopečka do Jedlové, kde proběhla návštěva hvězdárny pana Jaška. Od naší minulé návštěvy se mu povedlo zprovoznit pohon kopule a nyní pracuje na samotném srdci hvězdárny - dalekohledu. Do konce roku plánuje objednání zhotovení zrcadla a mechaniky a potom začne pracovat na elektronice. Pan Jašek by se chtěl rovněž věnovat pozorování spekter

meteorů. Po odborném výkladu následovalo plenění hvězdárny a popravdě tato část husitských aktivit mi jde na rozdíl od dobývání hradu mnohem lépe.

Zastávka ve zmrzlinárně v Jedlové. Tak Marťo, povídej, co tvoje Hanka, Ivka, Martinka...

Kopule hvězdárny pana Jaška v Jedlové je všem Brňákům velmi povědomá.

Výhled z kopule je moc krásný a noční obloha zde musí být také plná hvězd.

Spíše než dalekohled připomíná zatím tento polotovar kotlík na guláš, ale co není, může být.

Ani letos nezůstala Jedlová nic dlužná svému názvu a pan Jašek se svojí ženou byli naprosto skvělými hostiteli. Děkujeme moc. Ebicykl – setkání – vesmír – Jedlová...

Setkání našeho tandemu s elektrotandemem manželů Veselých.

Setkání pana Jaška s polním hejtnanem.

Už už jsme se chystali vyrazit na další cestu do Jimramova, když nás zarazil náš polní hejtnan s tím, že vyjet v tuto chvíli znamená jistotu deště a kompletního promoknutí. A tak jsme si jen v těsném sousedství hvězdárny pouze vyzkoušeli elektrotandem manželů Veselých. Byla to upgradovaná verze tandemu, na kterém před čtyřmi roky vezli kromě sebe také své dvě ratolesti a tak to tehdy vlastně bylo kolo pro čtyři osoby! Byl to pro nás docela zážitek. Poprvé v životě jsem jel s Jájuškou na elektrokole. Pan a paní Veselí si zase na oplátku vyzkoušeli našeho dvouoře a také byli plní dojmů ☺. A brali to vesele. No a potom přišla taková průtrž mračen, že jsme našeho hejtmana velebili až do nebes. Možná má informace přímo z nejvyšších míst, od svatého Petra.

Leje jako z konce - Jájuščin vynález.

Kapičky na gumicuku

Tak chutná jízda na superoři.

Následoval přejezd do Jimramova, během kterého jsme si ještě jednou prakticky vyzkoušeli elektrotandem manželů Veselých a to do opravdového kopečka. A ono vám to opravdu jezdí skoro samo. Takto nějak se asi v kopci cítí naše královna Daniela, nebo Zdeněk Tarant. Ale stejně mě překvapuje, že těch elektroořů není na Ebicyklu více, podle mne jim patří budoucnost. Jak praví klasik, můžete s tím nesouhlasit, můžete proti tomu i protestovat, ale to je asi tak všechno co s tím můžete dělat.

Veselí si zkusili náš Tandem de luxe.

V Jimramově nám RNDr. Prudký zařídil prohlídku různých pamětihodností, zejména vztahujících se k různým slavným rodákům. Úplně se mi v této souvislosti vybavuje anekdota od Vladimíra Menšíka o porodníkovi, který se zcela upachtěný vrátil domů a manželka se ho ptá, co se stalo. A on jí řekne: „To byl teda ale porod. Víš, kdo se dneska narodil? Takoví velikáni - bratři Mrštíkové!!!“ Pokud se týká dalšího zdejšího velikána Jana Karafiáta, mají prý jeho broučci památník s lucerničkou nad Jimramovem, který jsme však bohužel navštívit nestihli. Prý se zde ale konaly seriózní výzkumy, který konkrétní rok byla tak tuhá zima, že všichni broučci vyhnuli. Já bych navrhoval metodu spočítat letokruhy chudobek.

Ebioři prozrazují přítomnost Ebicyklistů.

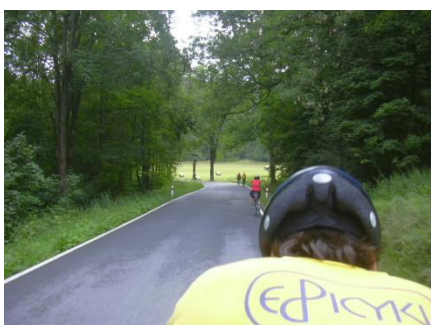

Prohlídku Jimramova pro Ebicyklisty vedl pan Jiří Jirků.

Hojná účast Ebicyklistů v restauraci Jimram.

Naše cykloputování s manžely Veslými jsme zakončili na společné večeři v restauraci Jimram.

Stoupáme do vrcholových partií Žďárských vrchů. Před námi drtí kopec Ilona Hájková.

Typická vysočínská chalupa.

Žďárské vrchy. V pozadí osmistovkový Buchtův kopec s radarem pro sledování letového provozu.

Jelikož se opět chystalo k dešti, rozhodli jsme se dále neprodleně vyrazit směr Sněžné a cílové Blatiny. Doufáme, že tentokrát Blatiny nedostojí svému jménu a na včerejším Ebibriefingu jsme si dokonce našli zkratku vyhýbající se kopci. I tentokrát se nám povedlo prokličkovat mezi kapkami deště a do cíle jsme přijeli navlhli jen docela maličko.

Daniela Plšková a její manžel Pavel vlastní v Blatinách rozsáhlý grunt, alias ubytovnu ležčků, který se pro dnešní večer stal naším domovem. Připravili pro nás bohatýrské uvítání s opékáním špekáčků, bečkou lahodného žlutého pivního moku a barovým ovocným koutkem s vypálenými dobrotami. Ani moc nevadilo, že se opět rozpršelo, my už jsme byli v suchu. Konec konců, kdyby zde občas nepršelo, nemohly by to být Blatiny.

Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu!

Opékání špekounů za mírného deštěku.

Zrychlený přesun bagáže z vozové hradby.

Pelíšek Ebiořů.

Pod stříškou nám bylo krásně.

Ovocný koutek.

Večer proběhlo pasování nováčků a na řadě byli tři Ebiduše, Evžen Brunner, Luděk Smolka a desetiletá Anemarie Dostálová. Hlavním grilovačem se letos stal Ilja Šín a grilování bylo tentokrát obzvláště náročné, zejména pro Ludka. Zároveň se ukázala potřeba sjednotit všechny zdroje Základního Dogmatu Ebicyklu a od nynějška jest v platnosti, že platí pouze a jedině ta verze uvedená na internetu a pevně tomu věříme.

Evžene Brunnere, budiž Ebicyklistou!

Ludku Smolko, budiž Ebicyklistou!

Anemarie Dostálová, budiž Ebicyklistou!

Večer se ještě rozvinula velice zajímavá disputace nemilosrdného samaritána Petra Lemeše o aktuální situaci okolo Brexitu (odchodu Británie z EU), do které se vložil rovněž náš polní hejtman, bludný Holanďan a další. Bylo to neobyčejně zajímavé a poučné a byla to přesně ta chvíle, kdy stačí jen sedět a poslouchat a přemýšlet. A potom už zase bylo zítra a tak se šlo do hajan. Dobrou noc!

Luxusní pelíšek. Bjou, bjou!

Pátá etapa; čtvrtek 28. 7. 2016

Putování krajem Santiniho.

(Blatiny - Drásov)

(délka 96,36 km; max. rychlost 61,3 km/h; průměr 17,3 km/h)

Ranní předodjezdové rojení Ebicyklistů.

Chalupa to byla parádní, vybudovaná kolem roku 1750 a krov je z roku 1820.

Ráno proběhlo v Blatinách docela rychle. Snídaně byla totiž domluvená v táboře u rybníka Medlov už na 8:30 hodin a tak vyjíždíme tak, abychom tam nejpozději v 9:00 hodin byli. Pamatuji se, že tábor u rybníka Medlov jsme plenili již před několika léty a bylo to tu krásné. Dříve se tento tábor pořádal jako astronomický a i když již v současnosti přímo astronomický není, dobrý vztah ke hvězdám i hvězdářům se zde dochoval dodnes.

Tábor u rybníka Medlov.

Snídaně v trávě byla přichystaná v hangáru.

A kdyby některý táborník hledal v noci cestu do tábora, stačí si vybavit tuto mapku.

Krokodýl využívající se při plaveckých závodech v rybníce Medlov. Bývá prý vlečen za závodníky ☺.

Děkujeme moc!

Zde je potřeba velmi poděkovat vedoucím tábora, manželům Maturovým a také všem pracovníkům, kteří se o nás starali. Jak už jsem konstatoval před několika dny, letošní Ebicykl se celý nese ve znamení konzumace různých dobrot a zhubnout se zde rozhodně nedá.

Výšlap od Medlova.

Ve světě jsou
moře Černé,
Žluté, Rudé a
Bílé a u nás
máme moře
zlaté.

Z Medlova jsme vyjeli přes kopeček do Žďáru nad Sázavou, kde jsme měli naordinováno hned několik atrakcí. Nejprve jsme přijeli k bazilice minor na Zelené hoře, kde nás velice srdečně uvítal kněz Vladimír Záleský, který má celý zdejší církevní komplex na starosti. Pan Záleský nám velice zasvěceně a zajímavě vyprávěl o historii řádu Cisterciáků i o tom, jak byly klášter i bazilika vybudovány Janem Blažejem Santinim Aichelem a co vše baziliku potkalo až do dneška. Rekonstrukce mají probíhat postupně až do roku 2021 a součástí bude též uvedení unikátní dlažby do původního stavu, jak ji vymyslel Santini. Pan farář nám také vyprávěl, že ve Žďárských vrších je stejné množství osmistovek, jako v Himalájích osmitisícovek. Na což Jura Grygar opáčil, že Žďárské vrchy jsou vlastně takový model Himaláje v měřítku 1:10.

Za zlatým mořem Zelená hora po pravoboku!

Přivítal nás kněz Vladimír Záleský.

Setkání s naším polním hejtnanem bylo srdečné.

Pan Záleský vyprávěl neobyčejně zajímavě.

Kázání historie a souvislostí na Zelené hoře.

Vrcholný Santini.

Interiér baziliky minor.

Jazyk uprostřed pětiúhelníkové klenby.

Motiv pětiúhelníku na geniální Santiniho dlažbě.

Potom jsme sjeli ze Zelené hory a navštívili bývalý klášter a dnešní zámek Žďár nad Sázavou, a také Dolní hřbitov, který rovněž vybudoval Santini. V době Santiniho se krajem šířila morová epidemie, ale jako zázrakem se Žďáru vyhnula, takže tento hřbitov se naštěstí nemusel nikdy využít. Od Dolního hřbitova jsme odjeli po pěkné cyklostezce na místní hvězdárnu.

Příjezd k zámku, který byl Santinim přestavěn do barokního slohu.

V kostele se nachází tzv. Svatá brána, kde každou destičku vyřezal jiný farník.

Za Portou sanctou se nachází velká kostelní loď.

Barokní hlavní oltář.

Varhany nebudou určité nic lehkého. A přitom je nese na pohled velmi subtilní most. Navrhl jej samozřejmě Santini.

Před Dolním hřbitovem.

Hvězdárnička je to sice malá, ale o to milejší a náš znovunalezený Ebicyklista Martin Křížovič se o ni moc hezky stará. Mezi mraky jsme se podívali dalekohledem i na Sluníčko a co myslíte, skvrny – byly tam! Kéž se Martinovi daří, nadšenci jako on a lidé kolem něho jsou solí a kořením naší astronomie. Bez lidí, jako on, by konec konců podle mých představ nefungovala ani moje současná domovská prostějovská hvězdárna.

Zdravou výživou ke zdravé... Vlastně Martin Křížovič nám jen ukazuje, kudy se máme dát.

Na hvězdárně ve Žďáru se pozorovala fotosféra.

Hlavní dalekohled je Cassegrain Ø250mm.

Následovali jsme potom Martinovy rady. Napřed jsme si prohlédli některé zajímavé betonové sochy v okolí hvězdárny a následně poobědvali v rychlojízdně Vesna v horní části hlavního žďárského náměstí. Co budu popisovat, jen superlativy. Levné, rychlé, dobré a tak je to správné a tak to má být.

Jája a Erika zachraňují Karláska ze chřtánu Hamroně.

Martin Nekola sedlající nového bujného oře.

Vesna – perfektní občerstvovna, jakou třeba v Brně nenajdete.

Ze Žďáru vyjíždíme na jih asi v 15:00 hodin. Jsou to sice houpáky, ale cesta vede celkově z kopce a tak to pěkně odsýpá. Trochu jsme se odchýlili od Ebiitineráře, abychom si prohlédli Santiniho kostel v Bobrové, křížovou cestu a také zámek v Moravci. Tento zámek je sice hezky zrenovovaný, ale veřejnosti bohužel přístupný není. A tak jsme pokračovali dál na jihovýchod a přitom stále víceméně z kopce.

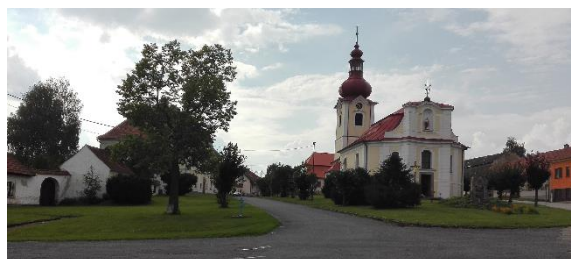
Slunce kouzlilo v oblacích na nebi.

A na zemi zase rozkvetlé kvítí v příkopě. Tomu říkám zázrak!

Jedno ze zastavení kalvárie a Santiniho kostel v Horní Bobrové.

Při sjezdu v obci Hlinsko nám při rychlosti asi 40 km/h vypadl z taštičky na kole foťák a přestože se jednalo o kvalitní japonský výrobek, který už přežil neuvěřitelné věci, asi dvacetimetrové kutálení po silnici nepřežil. Viditelně se rozkrápl, vysypaly se z něj baterky a část umělé hmoty a na místě podlehl zraněním neslučitelným s jeho dalším fungováním. Čest jeho památce, naštěstí se povedlo alespoň stáhnout fotky z jeho karty.

Projeli jsme obcemi Moravec a Strážek, potom překrásnou lipovou alejí do vesnice Krčma a dále sjeli z kopečka do Žďárce, kde na nás z předzahrádky restaurace volal Mateno a jeho družina ZDE!!! Přílákání Ebipokřikem ZDE jsme zde povečeřeli utopence a grilovanou zeleninu. A odtud také pochází krásný citát dne: „Ve víně je Mateno“ autor neznámý. No a pak jsme popojeli dál z kopce k Dolním Loučkám, kde jsem neodolal lákání vody a vykoupal se v rybníku. Voda byla úúúžasnááá!!!

Afrika nebo Moravec?

Zámeček i kostelík v Moravci nebyly bohužel veřejnosti přístupné.

Lipová alej u vesnice Krčma.

Koupání v Dolních Loučkách.

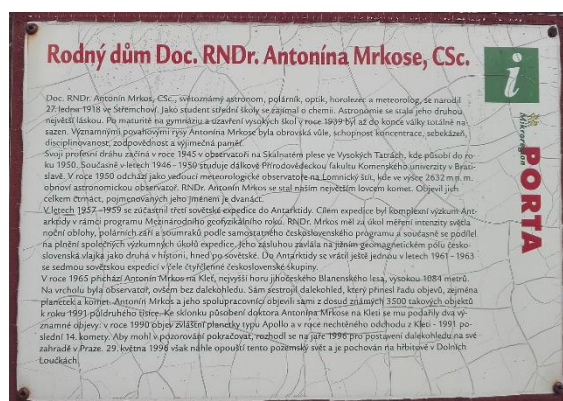

Mezi tím se směrem k Tišnovu zformoval pěkný bouřkáček.

No a nakonec jsme si v obci Střemchoví prohlédli rodný domek jednoho z nejvýznamnějších československých astronomů doc. Antonína Mrkose, který proslul nejen na poli astronomie v oblasti výzkumu meziplanetární hmoty. Dva roky přezímoval, či spíše přeletnil (přes polární zimu) v Antarktidě, kde pozoroval polární záře.

Rodný domek Antonína Mrkose.

No a potom už to byl jen kousek do cílového Drásova. Cestou jsme si ještě pohráli na honěnou s bouřkou a dokonce na nás spadlo i pár kapek, ale bylo to spíše jen takové malé nevinné a příjemné osvěženíčko a bouřce jsme nakonec ujeli.

Do Drásova jsme přijeli přesně ve 20:42 hodin, čili na minutu v čase západu Slunce. Pomalu se šerilo a my s Jájuškou popíjeli v hospodě pivo s Mirkem Balákem, kolegou a kamarádem od Jájušky z práce. Bylo to fajn, ale současně nastala doba, kdy bylo potřeba se ubytovat v krásné, zbrusu nové místní tělocvičně, kterou pro nás zařídil náš nebeský hydromechanik Jirka Krejsa.

Na pěnívě dobrotě s Mirkem Balákem a jeho bratránkem Jirkou.

Po briefingu následovala ještě velice zajímavá debata s panem Vratislavem Šáleným z kuřimské firmy Sobriety, která se mimo jiné zabývá konstrukcí a modelováním habitatů pro přežití nejen na Měsíci a na Marsu, ale také třeba na ISS, nebo i na Zemi, když nějaké území postihnou hurikány, povodně, nebo záplavy migrantů a je potřeba rychle a levně ubytovat veliké množství lidí. Jsem zvědavý, co vše se z návrhů, které jsme měli možnost shlédnout, nakonec podaří realizovat. Typuji, že výsledek bude nakonec vypadat poněkud jinak, ale některé nápady se určitě uplatní. Na Měsíci prý plánuje ESA stavět základnu už asi tak za dvacet let a měl by to být důstojný nástupce současné ISS. Mě už ale do příštího ranního vstávání zbývá jen nějakých šest hodin, takže honem vyčistit zuby a zalézt do mého malého habitatku – dekáčku.

Vchod do nocležní tělocvičny v Drásově, kterou nám zařídil Jirka Krejsa.

Tradiční večerní briefing spanilé jízdy.

Přednáška kamaráda Jury Cába, leteckého inženýra, Vratislava Šáleného, kosmického inženýra.

Jakpak se asi nazývá habitat pro bujné oře Ebicyklistů? Asi chodbička plná kol.

Piš deníček piš, ať to nezaspíš!

Dobrou noc!

Šestá etapa; pátek 29. 7. 2016

Všude dobře, v domovském depu nejlépe.

(Drásov - Vyškov)

(délka 83,88 km; max. rychlost 61,8 km/h; průměr 14,5 km/h)

Vstáváme dnes s Jájuškou docela časně, abychom stihli snídani u Krejsů – legendární dnes již chleba se škvarkama. Snídaňové menu se však nepodávalo přímo u našeho nebeského hydromechanika Jirky Krejsy ale u jeho syna a výhoda byla v tom, že v případě deště bychom se všichni krásně schovali ve velikém forhausu.

Dveře forhausu dokořán.

Tady a právě, snídane v trávě.

Drásov rovná se chleba se škvarkama.

Potom jsme s Jájuškou v co nejdřívější době vyrazili na Brno a protože jsme nechtěli ani trochu ztrácet čas, riskli jsme to a použili státní silnici z Tišnova, kde je hromada aut. Nakonec jsme to ale všechno nějak přežili a ve zdraví přijeli do Řečkovic. Zde dlí u naší babičky naše Verunečka, tak jsme jim oběma dali pusy zleva i zprava a potom už hupky šupky domů na Skřivanku. Sotva jsem opravil špalíky, zastavila se u nás naše vozová hradba pro kytáru.

Jájuška v Řečkovicích.

Jájuška s Verunkou, Beruškou, Brebentilkou. Králík Kulička nám již neroste, zato Verunečka ano.

No a potom už zbýval jen menší výšlap na Kraví horu, kde se nachází brněnská hvězdárna. Dojeli jsme však na kopec až před 11:00 hodinou, takže jsme již bohužel nestihli nový pořad v digitáriu. Prý se jedná o opravdový autorský pořad, takže tímto musíme pracovníkům brněnské hvězdárny moc pográtulovat. Ono totiž udělat pořad do systému nového planetária není žádná legrace a myslím, že je to tedy docela průlom. Prošli jsme si potom s ostatními hvězdárnu i exploratorium a bylo to fajn.

Tato fotografie Mléčné dráhy přes tři podlaží je naprosto úžasná.

Jájinka v souhvězdí Plachet.

Ebicykl na pozorovací terase brněnské hvězdárny.

Náš dvouoř na nás čekal před hvězdárnou.

Nachází se zde ještě různá další hejblata. Kdopak to asi je za tím otiskem? →

Po návštěvě Hvězdárny a planetária Brno jsme se posunuli jen o pár výškových metrů dolů z kopce na ulici Veveří, kde už na nás čekal můj kamarád a spolužák z kruhu Jirka Bureš. Jirka dnes přednáší na VUT FAST geodézii a ukázal nám nejstarší hvězdárnu v Brně, tzv. Kladivovu hvězdárnu, která v současnosti slouží čistě jako geodetická observatoř. Pro mne osobně to byla dost srdeční záležitost, po létech opět zavítat zpět na svoji alma mater. Jirka Bureš nám povídal o současných aktivitách této observatoře. Částečně se jedná o muzeum – sbírky historických geodetických přístrojů, unikátní mapa prvorepublikové triangulační sítě, velká nástěnná plastická mapa, nebo velmi přesný pasážník. Zajímavá je též vlastní Kladivova hvězdárna, kdysi otočný domeček, kde se dnes nachází geodetický bod TUBO, sloužící k dlouhodobému měření přesné prostorové polohy metodou satelitní navigace. Díky tomu lze určovat například posun tektonických desek a ukazuje se, že se celá Evropa posouvá rychlostí asi 1 cm za rok směrem na severovýchod, čili do Ruska. Já jsem ještě zavzpomínal na dobu, kdy jsem na zdejší pozorovací terase prováděl pro svoji diplomku astronomická měření na Polárku, hvězdu v maximální digresi a průchod hvězdy místním meridiánem, abych určil azimut na cíl Mire, což bylo světlo na komíně kotelny na Špici v Řečkovících. A když už jsem byl asi tak v půlce celého

několikatýdenního měření, tak mi toto světlo zhaslo!! Měli tam tehdy poruchu a mě reálně hrozilo, že si snad v případě déle trvající nepřízně počasí budu muset celý zbytek měření vymyslet... Ale naštěstí bylo hezky a tak jsem si zvolil nový cíl na vysílači Hády a pak už jsem si celou diplomku doměřil v pohodě. Dneska už se tomu člověk usmívá, ale věřte mi, tenkrát mi do smíchu dvakrát nebylo.

Sbírka historických geodetických přístrojů.

←← Světem geodetické astronomie a kosmické geodézie nás provedl Jirka Bureš.

Cirkumzenitál.

Tento pasážník od firmy Carl Zeiss Jena má tak přesné libely, že je podle mne prakticky neurovnatelný.

Vlastní Kladivova hvězdárna je zejména dříve otáčecí dřevěný domeček s GNSS anténou na střeše.

Veliká plastická vojenská mapa, zejména území západně od nás...

Dosavadní výsledky měření geodetické observatoře TUBO.

Po návštěvě Kladivovy hvězdárny jsme zašli s Vladimírem Homolou, Danielou Plškovou, nemilosrdným samaritánem Petrem Lemešem a Janet stylově na oběd do menzy.

No a potom jsme osiřeli, protože ostatní se jali překonat nástrahy velkovesnice Brna šalinou, zatímco já a Jájuška jsme s dvojkolem jeli do Mariánského údolí po vlastní ose. Myslím, že překonat Brno městskou hromadnou dopravou není zase tak úplně špatný nápad, mnoho Ebounů ještě nikdy šalinou nejelo, jezdili pouze tramvají, a navíc shlédli i pár pamětihodností cestou na hlavní nádraží (hlavák).

Ale i my jsme využili dobrodiní MHD Brno, když jsme se v autobusové zastávce v Líšni schovali před přeháňkou. Když jsme potom projížděli kolem rybníků krásným Mariánským údolím, bylo po dešti a kosové si štěstím pletli noty. A pak jsme učinili zásadní a dobré rozhodnutí, že jsme totiž s naším dvouořem prozíravě odbočili z itinerářové cesty vedoucí dál Mariánským údolím proti proudu říčky Říčky na Ochoz, Březinu a Bukovinku, čímž jsme si ušetřili dost drsnou cyklokrosovou vložku. Prý bychom ji možná ani na tandemu neprojeli.

Krásné Mariánské údolí je cíl pro relaxaci mnoha Brňáků.

Ono to na téhle fotce tak nevypadá, ale jednu chvilku se asfalt ztratil a cesta byla tak špatná a tak z kopce, že to spousta Ebicyklistů objela.

Setkání s hejtmanem v údolí oddechu.

Pohled od Lhotek. Vlevo Bukovinka a nad Vyškovem nabublánek.

Silnice v Březině je v úplně šíleném stavu, jak v nějaké dřevně na Sibiři.

Z koupání v Pístovicích bohužel nic nebylo, protože voda poněkud moc kvetla, ale na hezká panoramata v protisvětle zapadajícího Slunce to samozřejmě nemělo vliv.

Snový zelený rybník v Račicích-Pístovicích.

No a potom jsme již dojeli do cílového Vyškova. Dobruška Patáková, vedoucí hvězdárny, která nám zařídila nocleh, bohužel dnes večer neměla čas, ale ujal se nás pan Mazanec, který na vyšovské hvězdárně pozoruje proměnné hvězdy a exoplanety a který nám otevřel impozantní bránu Dinoparku. Vyšovská hvězdárna je totiž skryta v druhohorním světě a v podstatě ze všech stran je obklopena dinosaury. Ale je to lidová hvězdárna, která má jednak díky Dinoparku Vyšov dost vysokou návštěvnost a která je navíc schovaná za městem, takže když se setmí, obloha skutečně potemní a nad hlavou se ukáže mnohem více hvězd, než na většině jiných lidových hvězdáren. A právě temné nebe je to bohatství, které dělá vyšovskou hvězdárnu výjimečnou. Není divu, že se zde pořádají pozorovací praktika Masarykovy univerzity z Brna. Právě zde přebýval Filip Hroch, který se věnuje pozorování na zdejším půlmetru, dalekohledu, který se řadí do první desítky největších teleskopů v ČR. Zpočátku bylo úplně zataženo, ale když se obloha postupně rozešla, naskytla se nám možnost podívat se přes tento dalekohled na krále prstenců – Saturna. Tak trochu mi to připomínalo noc bez CCD kamery, kterou Filip občas pořádá na brněnské univerzitní šedesátce. Ale je fakt, že když se sundá CCD kamera ze zdejšího vyšovského půlmetru, je v něm, v porovnání s brněnskou šedesátkou, vidět určitě mnohem víc. S Filipem bylo velice příjemné pobýt a podiskutovat, ale nakonec jsme se museli přeci jen vrátit do zooparku, kde jsme byli ubytováni, abychom stihli Ebibriefing.

Naše nocleží muzeum v Zooparku Vyšov.

Všichni jednou zaklepem na dinobránu...

Filip Hroch se pohybuje kolem půlmetru tak hbitě, až se nám v tom šeru rozmazal. →

Majestátní vyšovské oko do vesmíru. →→

Saturn byl nízko nad obzorem.

Skoro jako v Jurském parku...

Ebibriefingu se tentokrát neúčastnil náš polní hejtman, ale vedl jej z vyvýšeného postavení bludný Holanďan Mirek Janata a celý briefing byl pak zakončen skandovaným provoláváním „Ať žije císař Mirek – hurááá!“

Milí spanilí Ebicyklisté, slyšte, slovo bludného Holanďana, kterou správnou cestou se zítra dát.

A v tu chvíli mě napadlo, že zítra je po cestě také soukromá hvězdárnička Petra Hájka, na které jsem osobně ještě nikdy nebyl a která nějak vypadla z plánu v našem itineráři. Ale na Petra Hájka jsem měl telefonní číslo a tak jsem mu zkusil asi o půl desáté večer zatelefonovat, a světe div se jaké jsem to měl veliké štěstí, protože Petr to vzal a se zítřejší návštěvou hordy astromilných dobyvatelů souhlasil!!! Naštěstí bude zítra víkend a tak si Petr může udělat čas a na svou hvězdárnu přijet. Ale příště se musím polepšit a zavolat mu dříve, je to přece jen dost narychlo a už měl samozřejmě naplánované něco jiného. Ale konec konců, navazujeme na tradice spanilých husitských jízd a husitské hordy se při plošném plenění a dobývání předem také moc nedomlouvaly ☺. Petře, moc děkujeme!

Večer jsme si před spaním v zookoutku ještě jednou zahráli hru na mluvení „bez litery nacházející se v abecedě mezi O a Q“. A bylo to opět úžasné, jak se v naší mluvě najednou objevilo velké množství všelikerých archaizmů, zcela se změnil rytmus mluvy, no měl jsem dojem, že se zde v zookoutku objevil zcela nový výběh zvířátek druhu homo. Moc rád jsem se do tohoto výběhu včlenil.

A jak byl člověk čím dál unavenější, jazyk se motal stále více, až nakonec nezbylo než říci „dobrou noc!“

Naše vyškovské pelíšky.

PS: Citát dne: „Tady by se dala zřídit observatoř. A nebylo by lépe hlouběji v lese?“ Petr Hrůza

Sedmá etapa; sobota 30. 7. 2016

Konec dobrý, všechno dobré.

(Vyškov – Blatnice pod svatým Antonínkem)

(délka 87,40 km; max. rychlost 63,7 km/h; průměr 15,6 km/h)

Popravdě řečeno, nevím co se dnes ráno děje. Už asi od 6:30 hodin panuje vůkol v našem nocležním muzeu v zookoutku čilý ruch a kolem 7:00 hodin jsou už všichni v mém okolí sbalení. To ani nemá cenu, abychom se snažili stíhat vyjet s ostatními!

Vůkol se rovněž roznesla zpráva, že Zdeňkovi Tarantovi prasklo jeho elektrokolo a to prý dokonce na třech místech najednou!!! Myslím, že to snad ani není možné, ale pokud je to pravda, tak je to tedy smolař největší a na několik let dopředu. Dnes je navíc sobota a tak nevím, zda se mu povede někde sehnat svářečku a navíc, na kola kosmických technologií by byla potřeba také kosmická svářečka.

Pak jsme si prošli celý zoopark Vyškov, abychom zjistili, že kromě živočicha Olgus Kracíkus vstávají všechna zvířátka ještě mnohem dříve než my. Olgus Kracíkus, alias Olga Kracíková nám potom skoro u každého druhu zvířete v ZOO podala perfektní a zasvěcený výklad, inu její profese se nezapře.

Krásně rozespalý exemplář Olgus Kracíkus.

Nutrie připomínají po ránu skartačku.

Uherský dlouhohřbý skot.

Největší oslík na světě – osel domácí poitoucký.

Lemuři s rozkošnými ocásky.

V zooparku jsme potkali také Dobrušku Patákovou.

Potkali jsme se také s Dobruškou Patákovou, vedoucí vyškovské hvězdárny, která se s námi přišla rozloučit a které tímto moc děkujeme za zařízení přespání v tomto útulném zookoutku.

Veselý homo sapiens před vyškovským Albertem.

Posilnění pizzou z nedalekého Albertu vyjíždíme jižním směrem, abychom stihli smluvený čas návštěvy soukromé hvězdárny Petra Hájka. Ta je postavena v obci Pavlovice a tak nese hrdý název „monte Pa“.

Nicméně cestou jsme ještě u odbočky na Pavlovice vytvořili pro našeho nemilosrdného samaritána tzv. nemocný obraz. Slovatný Jára Cimrman proslul tzv. živými obrazy, ale my jsme považovali za mnohem vhodnější vytvořit pro Petra Lemeše tzv. nemocný obraz „Ebicyklisté v čekárně“. A až si Petr dodělá atestaci z patologie, vytvoříme mu potom třeba i mrtvý obraz.

Naše čekárna u odbočky na Monte Pa.

Hvězdárnička Petra Hájka byla postavena v roce 2012. Je velice krásná s odsuvnou střechou a velkou verandou. Zde si Petr Hájek plní svůj sen, já bych jej asi nazval „pohodová astronomie“, o který se snažím i já. Zatímco ve Vyškově Marchanicích lze označit noční oblohu za dobrou, zde v Pavlovicích je dle vyprávění Petra Hájka úplně výborná. A navíc tady také pravidelně ve 23:00 hodin zhasínají pouliční osvětlení. Prozíraví zastupitelé. Hvězdárnu si Petr Hájek projektoval sám a myslím, že se mu fakt povedla. Bylo to zde velice příjemné setkání s astronomií, jen mi Petr kladl asi tak desetkrát na srdce, abych mu dal příště vědět více dopředu. Slibuji, že se polepším.

Ukončete výstup a nástup, střecha se otevírá...
Vítá nás a Monte Pa.

Peťa Hájek ve svém hájemství.

Hlavní teleskop hvězdárny.

Zatěžkávací zkoušku přestála pozorovatelná skvěle.

Ještě jedno společné foto a můžeme jet dál.

Pohled z pozorovatelný je krásný nejen v noci.

Potom jsme dokončili přejezd Litenčické pahorkatiny a sedělka mezi Chřiby a Žďánickým lesem u Koryčan. Následoval parádní sjezd do Kyjova. Dali jsme si zde opožděný oběd, pokochali se krásou náměstí a po chvíli hledání si prohlédli i pamětní desku Petra Bezruče, který zde působil.

V srdci Litenčické pahorkatiny se nachází obec Bohdalice, kde se vyrábí sluneční pece. Jedna byla opravdu obří a nechtěl bych být v jejím ohnisku.

Krásná Jižní Morava.
Vlevo vrch Hradisko, vpravo místo nedaleko pomezí Chřibů a Žďánického lesa

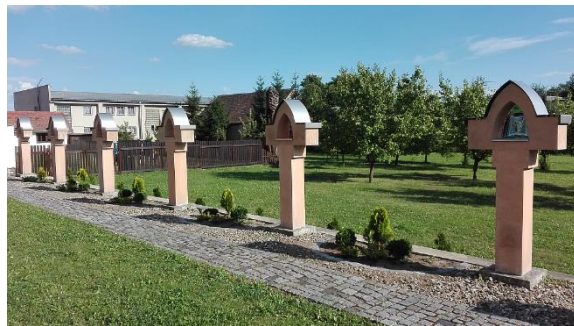

Kyjov. Historická radnice, pozdní oběd v restauraci Bonanza a pamětní deska Petra Bezruče nalezena.

Zbytek cesty tvořila nádherná cyklostezka, slibně se místy vinoucí i mezi vinohrady, která nás dovedla přes Vracov až k Veselí nad Moravou, nejnižší položenému místu naší letošní spanilé jízdy. Veselí nad Moravou je také hlavním městem Ebicyklu a nachází se zde také pěkná údolní hvězdárna, situovaná hned vedle Baťova kanálu. Uvítal nás zde pan Kazík a také Robert Poloczek se svou ženou, meteoráři vedení prof. Šulcem, kteří nás s Jájuškou přijali mezi sebe a se kterými občas podnikáme výlety. Velice si ceníme jejich přízně.

Vinařská cyklostezka je podle mne skoro protimluv. Ale budiž. Je krásná a dovedla nás k hezkému kostelu ve Vlnkoši.

Za kostelem se nachází pěkná moderní křížová cesta.

Hvězdárna v hlavním městě Ebicyklu.

Hlavní telescop.

Před naším odjezdem se ve směru od Bzence opět nabubřoval zlověstný mračoun.

Meade LX200 o průměru 300 mm vypadá úplně jako starší bráška našeho prostějovského čtvrtmetru Meade.

Popili jsme kávu a krátce popovídali, ale času moc není, protože bychom ještě rádi stihli v Blatnici přednášku našeho polního hejtmana Jury Grygara na téma „Astronomické objevy v prvním pololetí tohoto roku“. Já bych řekl, že pro mne osobně je vyslechnutí takovéto přednášky doslova povinné, asi jako povinná četba ve škole. Vždycky jsem si říkal, jak neuvěřitelně rychlý je pokrok současné vědy, ale aby se to bralo už na čtyři témata po půl roce, mi připadne úplně šílené. A asi jediný člověk v naší republice, který je schopen tento pokrok v celé šíři sledovat je právě náš polní hejtman. Tak si říkám, že se zde opravdu musí uplatňovat podivuhodné vlastnosti Grygara a že kromě normálního života, tady mezi námi, musí žít ještě nějaké další skryté životy, jinak by to všechno nemohl stihnout a obsáhnout. Pomalu se naplňují jeho vizionářské, už několik desítek let staré verše z písničky Matrace radaru – ...Vědecké elipsy se zájmem čekají, senzační objevy z té expedice... (podotýkám, že expedice je zde míněna v jednotném čísle a objevy jsou míněné senzační).

Poslední úsek letošní spanilé jízdy. Před námi Bílé Karpaty a Blatnice. Jájuška a Ilja před dveřmi vesmíru dokořán.

Hejtmanovy přednášky jsou perfektní a tak se těší vždy velikému zájmu.

Novinky roku 2016 v oblastech možné existence deváté planety, extrémně vzdálených hvězd, rychlých radiových záblesků a detekce gravitačních vln.

Červená růže se během diskuse osvědčila jako úplně perfektní ukazovátka.

Ale i já si zde dovoluji přidat ještě jeden svůj objev, který jsem učinil přímo během letošní spanilé jízdy. Jedná se o zajímavý fenomén posouvání času západu Slunce versus jízdy na kole. Moravský chobot ukázal, že když se jede na západ, okamžik západu Slunce je stále později a to přestože se v již koncem měsíce července u nás na severní polokouli dny viditelně zkracují. A když se jede na východ, posouvá se okamžik západu Slunce samozřejmě ještě na dřívější čas. Zajímavá ale podle mne je skutečnost, že i více než měsíc po letním slunovratu může člověk i pouhou jízdou na kole západním směrem trumfnout trend daný přírodou.

Závěr naší letošní spanilé jízdy od hvězdárně ke hvězdárně proběhl v hlavním sklěpku našeho Ebicyklu, u mistra vinaře Jury Cába. K degustaci zde bylo přichystáno velké množství různých vzorků, všechny bez výjimky výborné. Myslím, že nejen pro mne je návštěva tohoto sklěpka vždycky svátkem, na který se nezapomíná. A je až neuvěřitelné, jak skvělá skupina lidí Ebicykl je. A nejen Ebicyklisté samotní, ale také lidé kolem, se kterými jsme přišli do styku. Připadá mi to skoro až jako přírodní úkaz. Kdybych použil bonmot našeho současného prezidenta Miloše Zemana, jako takový „ostrůvek pozitivní deviace“ uprostřed reálného světa lidí. Jsme s Jájuškou moc rádi a velice si vážíme toho, že můžeme být součástí tohoto výjimečného sdružení výjimečných lidí.

Hlavní sklěpek Ebicyklu.

Zhodnocení spanilé jízdy hejtnanem.

Sklěpek není moc veliký, ale pojme všechny Ebicyklisty.

Ať žije Anglie a Slovensko!

Slavnostní pokřik zakončil náš letošní ročník Ebiputování.

Kromě Martina Křižoviče se letos objevil i staronový Ebicyklista Luboš Glac.

Mistr vinař spanilé jízdy Jura Cáb ve svém království.

A úplně na závěr zazněly písničky Karla Kryla.

Spojení astronomie, cyklistiky, vzájemné laskavosti a sounáležitosti jednoduše nemá chybu.